

Wie Manon Hulsbeek (40), Jasper Homminga (40), Jorik (9) en Karlijn (10)

Wat en waar Wildkampeertocht met het gezin in Zwitserland

Waarom Omdat het gewoon 'chill' is (aldus Jorik en Karlijn)

'DIT GELOVEN ZE NOOIT OP SCHOOL!'

Het klonk als onweer in de verte. Maar dit was anders. Het klonk onregelmatiger en ging maar door. Er waren geen flitsen. Opgewonden en nieuwsgierig lopen we de heuvel op in de richting van het lawaai. In een kloof valt een waterval van sneeuw en ijs omlaag. Vlakbij deze mooie plek besluiten we ons kamp op te zetten. 'Chill!' roept Jorik uit. En Karlijn: 'Dit geloven ze nooit op school!' Een jaar eerder maakten wij voor het eerst met onze kinderen een trektocht in de bergen. Die voerde langs vooral onbemande hutten in Ticino. Deze keer wilden wij een stap verder en gaan wildkamperen in de bergen. We twijfelden of Jorik, negen jaar oud, en Karlijn van elf, het aan zouden kunnen. Want dat betekent dat ze een rugzak moeten dragen. En om eerlijk te zijn, was het ook de vraag of wij het aan kunnen. Ook wij vonden het spannend. Daarom kozen we voor de begeleiding van Matthieu Veldhuis, die wildkampeertochten speciaal voor gezinnen organiseert.

LAKMOESPROEF

Na een hotelovernachting langs de Duitse *Autobahn* rijden we de Zwitserse grens over. We twijfelen of het wolken

of besneeuwde bergen zijn die we vanaf een afstandje zien. Het is het tweede, constateren we even later. Zoveel sneeuw hadden we niet verwacht. We hadden de afgelopen twee weken de webcams op de Hoher Kasten, Alpstein, in de gaten gehouden, maar afgelopen nacht is de wereld op hoogte nog een stuk witter geworden. Tot onze opluchting besluit

Matthieu om de tocht aan te passen. In plaats van met de lift omhoog gaan we de tocht in tegenovergestelde richting te lopen en beginnen dus lager. Ons eerste kamp is nog enigszins besneeuwd. Dit wordt meteen de lakmoesproef. Drie plekken sneeuwvrij maken, tenten opzetten, water halen, potje koken. Ondertussen gaat de zon onder. Het

Op weg naar de Saxer Lücke.

Stijgen door een besneeuwd bos.

Het suikerbrood is te snel op.

is onbewolkt en koelt snel af. Jorik en Karlijn hebben weinig trek en willen snel de tent in. Het is allemaal nogal overweldigend. Wij volgen snel.

De volgende ochtend is de sneeuw nagenoeg verdwenen. Wat een ander gezicht! We zoeken naar een plekje in de buurt om de brander goed neer te zetten. Er staat een frisse wind. Jorik maakt een buiteling, omdat hij iets te enthousiast een grashellinkje af rent. Groene broek en lachen. Die ochtend

wordt duidelijk dat we te weinig suikerbrood hebben ingeslagen. Duidelijke favoriet bij de kinderen.

BEETJE SPANNEND

Berghut Bollenwees schenkt lekkere *Milchkaffee* en biedt schitterend uitzicht over de Falensee. De open haard knispert, de kinderen rennen na hun *heisse Schoko* de besneeuwde helling naast de hut af. Al snel sluiten de kinderen van de huttenwaard zich bij hen aan. Uitkijkend over

de nog stijf bevroren Falensee constateren we dat onze beoogde kampeerplek nog vol sneeuw ligt. Ook nu passen we onze plannen eenvoudig aan. Het weer is zodanig dat het maar goed is dat we de hottub buiten de hut niet hebben laten vollopen. Het loopt tegen de 25 graden. Alpstein, waar we onze vierdaagse tocht maken, is een van de mooiste gebergtes van de Alpen. Vlakbij de Bodensee schieten de bergen ineens omhoog. We lopen de Saxer Lücke op, 350 meter

Heb je ook een mooi verhaal voor in Op Pad? Stuur dan je tekst en foto's ter beoordeling naar oppad@anwb.nl o.v.v. 'Lezersverhaal'.

In het hoogste kamp.

boven de berghut. Jorik zegt dat-ie het wel een beetje spannend vindt. We stijgen de laatste tweehonderd meter zigzaggend door een besneeuwde kom. 'Goed je schoenen in de sneeuw stampen', zegt Matthieu, 'en op je voeten vertrouwen'. Opeens zie ik schuin boven ons een gems poseren in de witte sneeuw. Wat een mooi gezicht. We worden er wel op geattendeerd dat ze steenslag kunnen veroorzaken. Het blijft opletten in de bergen. Boven op de pas een prachtig uitzicht: de Kreuzberge torenen loodrecht de lucht in. De voorspelde föhn jaagt stevig over

de pas. We horen stemmen. Even verderop zien we een man aan een steile wand hangen. Het kan nog veel gekker, constateren we. Gierend van de pret lopen en glijden de kinderen omlaag.

ZO GEZELLIG

Ook die avond slaan we ons kamp op dichtbij een besneeuwde helling. Wat volwassenen als een nadeel kunnen zien, zien kinderen juist als voordeel. Jorik en Karlijn vragen al snel of ze op blote voeten de sneeuw in mogen. Zolang het zonnetje brand, geen probleem. Mooi om te merken met hoe weinig de kinderen zich met kunnen vermaken. Hier geen iPad of iPhone. Wij als volwassenen hebben hier eerlijk gezegd meer moeite mee. Tegelijkertijd voelt het ook als enorme vrijheid: even geen e-mail, telefoon, etc. De kinderen lopen de rest van de avond op blote voeten. Zelfs als de zon onder is, krijgen ze er geen genoeg van. Op weg naar onze laatste kampeerplek hebben we de keuze: een pad volgen dat niet op de kaart staat of verder afdalen en dan weer stijgen. We

nemen de gok. Met als gevolg dat we ons even later op een padloze boshelling bevinden. De kinderen zoeken onze nabijheid op. Gelukkig weten we met behulp van een hoogtemeter en nauwkeurig kaartlezen ons goed te navigeren door het terrein.

De laatste avond kamperen we dichtbij een alm. De kinderen houden een watergevecht bij een bron. Nadat we ons opgefrist hebben, nestelen wij ons lekker uit de wind op een bankje voor een van de hutjes. De föhn is sterk in kracht toegenomen en jaagt ons al vroeg in de avond naar onze tentjes. 'Dit is nou een echt kamp!', zegt Karlijn over onze laatste wildkampeerplek. 'De tentjes staan zo gezellig bij elkaar', zegt ze.

APETROTS

De lift omlaag is een steile duik langs loodrechte rotswanden het dal in. Aan het begin van de tocht hadden we al geconstateerd dat het een zelfbedieningssysteem heeft. We zitten tenslotte nog in het voorseizoen. Het is even uitvogelen

De hele avond op blote voeten.

Jorik ondertekent zijn 'wildkampeertocht' certificaat.

Omlaag vanaf Alp Siegel.

hoe het werkt, maar dan kunnen we instappen en comfortabel de indrukwekkende bergwereld achter ons laten. Tijdens de afdaling begint het mijmeren al over de afgelopen tocht. De kinderen vertellen allemaal hoe ze het hebben beleefd. 'Leuker nog dan de tocht langs berghutten vorig jaar!'

Terug in de bewoonde wereld drinken we met z'n allen nog wat op een terrasje bij een Gasthof in Brülisau. De kinderen nemen apetrots het certificaat voor hun eerste succesvol afgeronde wildkampeertocht in ontvangst. Zo, wat een mijlpaal (ook voor ons). ●

Praktische informatie

Onze tocht speelde zich af in Alpstein, een kalkgebergte in de Alpen even ten zuiden van de Bodensee in Zwitserland. Het ligt op 830 kilometer van Utrecht. De start en finish was even voorbij het dorp Brülisau. Hier is een parkeerplaats bij de lift naar Alp Siegel. Dit gebied is prima ontsloten en heeft diverse liften die je rechtstreeks in het hooggebergte brengen. De wildkampeerplekken zijn beperkt vanwege de relatief lage bergen en ook vanwege de vele overnachtingsmogelijkheden. Zie voor wildkampeerregels in Zwitserland: www.sac-cas.ch, klik op 'Umwelt' en 'Campieren & Biwakieren'. Wij maakten gebruik van de organisatie en begeleiding van Matthieu Veldhuis van NatuurGeweldig, die kant-en-klaar of op maat wildkampeertochten aanbiedt. Zie: www.natuurgeweldig.nl.